

בתי המשפט

ת.א. 56381/00
 בש"א 115549/00
 בש"א 115552/00
 בש"א 116118/00

בבית משפט השלום בתל אביב - יפו

בפני כב' השופט מאיר יפרח

בעניין: **איתן דרור**

התובע (המבקש בבש"א 115549/00 ובבש"א 115552/00).

נגד

דן ברק

הנתבע (המשיב בבש"א 115549/00 ובבש"א 115552/00).

שני חברים יצאו לדרך עסקית משותפת. בהמשך (כך נטען), תכננו לנהל חיים משותפים. בכתב התביעה שהוגש לבית משפט זה, נטען כי הסכם לחיים משותפים שנכרת בין הצדדים לא נכנס לתוקף, והצדדים מעולם לא פעלו על פיו. בכתב התביעה, נתבקשו שלושה סעדים עיקריים: פסק דין המצהיר על בטלות ההסכם נשוא נספח א' לכתב התביעה, מעיקרו; צו מניעה קבוע האוסר על המשיב ו/או מי מטעמו להיכנס לדירת המבקש; וכן צו המורה למשיב לפנות את הדירה לאלתר ולמסור את החזקה הפיזית בה למבקש.

החלטה

1. שני חברים יצאו לדרך עסקית משותפת. בהמשך (כך נטען), תכננו לנהל חיים משותפים. בסעיף 1 (ג) לכתב התביעה שהוגש לבית משפט זה ביום 28.5.00, נטען כי הסכם לחיים משותפים שנכרת בין הצדדים ביום 10.1.91 (נספח א לכתב התביעה) לא נכנס לתוקף, והצדדים מעולם לא פעלו על פיו. בכתב התביעה, נתבקשו שלושה סעדים עיקריים: פסק דין המצהיר על בטלות ההסכם נשוא נספח א' לכתב התביעה, מעיקרו; צו מניעה קבוע האוסר על המשיב ו/או מי מטעמו להיכנס לדירת המבקש ברחוב ברדיצ'ביסקי 29 ת"א (להלן: "הדירה"); וכן צו המורה למשיב לפנות את הדירה לאלתר ולמסור את החזקה הפיזית בה למבקש.

2. בגדרי תובענה זו, הגיש המבקש ביום 28.5.00 שתי בקשות. בש"א 115549/00 - אשר בה נתבקש בית משפט זה ליתן צו מניעה האוסר על המשיב ו/או מי מטעמו להיכנס לדירה; כן נתבקש צו מניעה האוסר על המשיב ו/או מי מטעמו להפריע ו/או להטריד בדרך כלשהי את שלוות מגוריו של המבקש. בש"א 115552/00 - אשר בה נתבקש בית משפט זה, ליתן צו האוסר על המשיב לנקוט בהליכי בוררות כלשהם על אף האמור בסעיף 4 להסכם נשוא נספח א' לכתב התביעה. ביום 29.5.00 ניתנה החלטתי הראשונה.

בהחלטה זו, עוררתי מיוזמתי, את שאלת עצם סמכותו העניינית של בית משפט זה לדון בתובענה. הצורך לעורר סוגיה מקדמית זו, נבע מעיון חטוף בכתב התביעה ובנספח א' לו. ואם ישאל השואל, במה דברים אמורים, נשיב לו כך: במבוא להסכם נספח א' (אשר על בטלותו נדרש בית משפט זה להצהיר) נכתב באופן שאינו משתמע לשתי פנים כי: **"הואיל: ואיתן ודן חיים יחד במשק בית משותף כנהוג ומקובל בין בני זוג ורואים את עצמם כבני זוג לכל דבר ועניין החל משנת 1978. והואיל: וברצון איתן ודן להסדיר ולקבוע את הכללים והעקרונות בכל הקשור ביחסי המגורים והממון המשותפים. ..."**

עינינו הרואות: הגם כי המסכת העובדתית, שתוארה בכתב התביעה, הכחישה (מכל וכל) קיומה של מסגרת חיים משותפת בין המבקש למשיב, מההסכם נשוא נספח א' לכתב התביעה, עולה תמונה עובדתית שונה. בשל סתירה לכאורית זו, קבעתי בהחלטתי הראשונה כי תחילה תתברר שאלת סמכות השיפוט. הוריתי לבעלי הדין ליתן התייחסותם בתצהיר (תוך 10 ימים מעת המצאת החלטתי זו לדיהם) לשאלת השתכללותם ו/או אי השתכללותם של שני הקריטריונים המצטברים הנזכרים (במובן זה או אחר) בהוראת סעיף 1 (2) (א) לחוק בית המשפט לענייני משפחה, תשנ"ה - 1995 (להלן: **"החוק"**). על מנת שהתמונה לא תהא חסרה, אציין כי שני הקריטריונים הצריכים הוכחה הם אלה: קריטריון **זהות הצדדים** (האם הינם **בבחינת ידועים בציבור**); קריטריון **מהות הסכסוך** (היותו סכסוך אשר סיבתו היא היסוד המשפחתי).

3. עוד לא יבש הדיו מעם החלטה זו, הגיש המבקש ביום 30.5.00 בקשה דחופה, למתן צו מניעה ארעי כנגד המשיב כמבוקש בבש"א 115549/00 - וזאת טרם הכרעה בסוגיית הסמכות העניינית. באותו יום, בשל חשש כי יגרם למבקש נזק בלתי הפיך, נתתי צו מניעה ארעי האוסר על המשיב להיכנס לדירת המבקש.

ציינתי, כי מועד לדיון במעמד הצדדים, יקבע לאחר קיום ההחלטה מיום 29.5.00. דא עקא, בכך לא נסתיימה שרשרת הבקשות. ביום 31.5.00, הגיש המשיב את בש"א 116118/00 בה עתר לבטל את צו המניעה הארעי שניתן ביום 30.5.00. אליבא דידו, הבקשה למתן צו מניעה זמני הוגשה תוך שיהוי ואיחור רב; לתובענה העיקרית סיכויי הצלחה קלושים; המבקש פעל בחוסר נקיון כפיים.

4. לאחר ששקלתי את מכלול הגורמים הרלוונטיים, ובשים לב לדוחק הנסיבות, החלטתי, להשתמש בסמכות המוקנית לי בתקנה 241 (ד) לתקנות סדר הדין האזרחי. משמעות הדבר היא כי ההחלטה בבקשות שבפניי, תינתן על יסוד התצהירים השונים התומכים בבקשות בלא צורך בחקירת המצהירים.

5. עיון בתצהירים האמורים, הביאני לכלל מסקנה, כי בית משפט זה נעדר סמכות עניינית לדון בתובענה, וכי הסמכות העניינית נתונה לבית המשפט לענייני משפחה מכוח הוראת סעיף 1 (2) (א) לחוק. נחה דעתי, כי המבקש - הנושא בנטל השכנוע הלכאורי - לא השכיל להרים (כהוא זה), נטל זה. במצב בו מונחים בפני בית המשפט שני תצהירים המכחישים זה את זה באשר למצבם המשפחתי של המבקש והמשיב ברי כי הכפות מעוינות, וכפועל יוצא מכך ידו של המבקש הינה על התחנות. לצורך הכרעה בשאלת הסמכות העניינית ניתן לקבוע (לכאורה), כי נתקיימו שני הקריטריונים המצטברים לכינון סמכותו העניינית של בית המשפט לענייני משפחה לדון בתובענה:

קריטריון זהות הצדדים - מנספח א' לכתב התביעה, ומתצהירו של המשיב, נמצא אתה למד, כי המשיב והמבקש הנם (ולו לכאורה), בבחינת בני זוג. סעיף 1 (2) (א) לחוק מגדיר את המונח "בן משפחתי" ככולל **"בן זוגו לרבות הידועה בציבור כאישותו"**. ההגדרה הפסיקית למונח בן זוג הינה רחבה ביותר (ראו את פסק הדין המנחה בבג"צ 721/94 אל על נתיבי אוויר לישראל בע"מ נ' דנילוביץ' ואח', פ"ד מח (5) 749.

קריטריון מהות הסכסוך - על פניו ומבלי לקבוע מסמרות כלשהן, עיון בתצהיר המשיב מעלה כי בעלי הדין ניהלו חיים משותפים (אישיים וכלכליים) לאורך שנים ארוכות. נתון עובדתי זה מספק לצורך השתכללות קריטריון זה.

6. על יסוד האמור, אני קובע כי בית משפט זה חסר סמכות עניינית לדון בתובענה על הבקשות הנלוות לה. מכוח סמכותי על פי סעיף 79 (א) לחוק בתי המשפט [נוסח משולב] - התשמ"ד - 1984, אני מורה על העברת התיק כולו לדיון בבית המשפט לענייני משפחה בר"ג. צו המניעה הארעי אשר ניתן ביום 30.5.00 נותר בעינו.

אין צו להוצאות.

ניתנה היום כ"ז באייר תש"ס, 1 ביוני 2000 בהעדר הצדדים.
תוכן ההחלטה יועבר לבאי-כוח הצדדים בפקס היום 1.6.00 שעה 16:00.

מאיר יפרח, שופט

צורדיקר דניאלה / h05638100a.1
נוסח זה כפוף לשינויי עריכה וניסוח